

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: U. K., narozený X, státní příslušnost X, naposledy pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna (dále jen ZZC), t. č. neznámého pobytu,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 7.7.2022 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.6.2022 č.j. OAM-577/ZA-ZA10-D02-PS-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. **Včasnou žalobou** ze dne 7.7.2022 soudu doručenou prostřednictvím žalovaného dne 21.7.2022 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 15.6.2022 č.j. OAM-577/ZA-ZA10-D02-PS-2022, jehož kopie byla připojena, a na základě kterého byl žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 27.7.2022.

2. V **žalobě** žalobce nejprve uvedl, že s napadeným rozhodnutím nesouhlasí, neboť se domnívá, že je nezákonné a napadá jej v celém rozsahu. Namítal, že je zajištěn s odkazem na ustanovení § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu a má za to, že napadené rozhodnutí není v souladu s touto zákonnou definicí. Dále zdůraznil, že dne 11.6.2022 se sám dostavil do Přijímacího a pobytového střediska v Zastávce u Brna, aby podal žádost o mezinárodní ochranu. Nejedná se tedy o případ, kdy by žalobce byl přistižen při nelegálním pobytu na území České republiky (dále jen **ČR**), ale on sám ihned po příjezdu požádal o mezinárodní ochranu a nikdy nepopřel, že v minulosti podal žádost o mezinárodní ochranu v jiných zemích. Žalobce správnímu orgánu sdělil, že jeho azylové důvody spočívají v tom, že jeho rodina podporuje politickou stranu Sjediněného národního hnutí a vysvětlil, že si měnil příjmení z obav z gruzínské vlády. Podrobnější okolnosti je připraven sdělit v rámci řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné argumentuje tím, že si žalobce mění příjmení za účelem obcházení informačních systému Evropské unie (dále jen **EU**), přičemž vůbec nezohledňuje jeho tvrzení k této věci. Dále argumentuje tím, že žalobce poskytuje pouze kusé informace s tím, že si zbytek nepamatuje, přičemž z tohoto tvrzení nevyplývá, o jaké informace přesně má jít a v čem je problematické, že si žalobce případně nepamatuje všechny detaily ohledně svých tvrzení. Z žalobcovy výpovědi je dle žalovaného zjevné, že institut mezinárodní ochrany zneužil pro legalizaci pobytu na území České republiky (dále jen **ČR**), přičemž není jasné, z jakých okolností žalovaný vychází. Již ze zběžné prohlídky reportů mezinárodních organizací je evidentní, že opoziční strana Sjediněného národního hnutí je v opozici a útokům ze strany současné vlády (viz např. report US DOS z roku 2021 nebo report Amnesty International z roku 2021). Žalovaný tvrdí „vědomé nerespektování právního řádu ČR“ ze strany žalobce, přičemž z ničeho nevyplývá, na co žalovaný odkazuje. Z napadeného rozhodnutí naopak nevyplývá, v čem spočívá nutnost zajištění žalobce a zejména vážné nebezpečí útěku, když do ČR přišel dobrovolně a sám podal žádost o mezinárodní ochranu; nepopřel existenci předešlých žádostí o mezinárodní ochranu, ani se nevyjádřil proti předání do těchto zemí. Když obdržel vyhoštění ze států EU ze strany Belgického království (dále jen **Belgie**), vycestoval zpět do Gruzie. Pokud je nyní zpět i před uplynutím doby vyhoštění, je to z důvodu problémů, kterým čelí v Gruzii, kde se již nadále necítí bezpečně. Žalobce má tedy za to, že jeho zajištění je nezákonné, neboť nenaplnuje podmínky dané zákonem a domnívá se, že žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav, nevzal v potaz skutečnosti, které ve správním řízení vyšly najevo, a napadené rozhodnutí považuje za celkově nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění.

Dle žalobce žalovaný neuvedl žádný důvod, ze kterého by bylo možné učinit závěr, že uložení zvláštního opatření by v případě žalobce bylo neúčelné, ani přezkoumatelným důvodem neuvádí, na základě čeho se domnívá, že by se správními orgány ČR nespolečupracoval. Žalobce naprosto respektuje oprávněný zájem státu kontrolovat osoby, které na území ČR přicházejí, domnívá se však, že v jeho případě převážil jeho zájem hledat ochrany před pronásledováním. Nelze takové jednání žalobci přičítat k tíži a neposkytuje dostatečnou oporu pro tvrzení, že by uložení zvláštního opatření nebylo účelné.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 25. 7. 2017, č.j. 2 Azs 253/2017-37: „I. Zajištění, ať již podle zákona o pobytu cizinců nebo podle zákona o azylu, představuje krajní prostředek, jehož následkem je omezení nebo (v závislosti na povaze, délce, důsledcích a způsobu zajištění) zbavení osobní svobody cizince. Jedná se o citelný zásah do

základního práva jednotlivce na nedotknutelnost jeho osoby a na osobní svobodu, který je přípustný jen za podmínek stanovených zákonem a souladných s ústavním pořádkem. II. Správní vyhoštění je cizinci zpravidla ukládáno v případě, kdy určitým způsobem porušil právní předpisy České republiky. Odůvodnění, že jednotlivec vědomě nerespektoval právní řád České republiky, by tak vždy vedlo k nemožnosti uložení zvláštních opatření namísto zajištění, což je ve zřejmém rozporu s cílem zákonného zakotvení tohoto institutu. Jinými slovy, cizinec je zpravidla zajištěn poté, co nějakým způsobem porušil právní řád České republiky. Při posuzování toho, zda bude cizinec se správními orgány spolupracovat při řízení o udělení mezinárodní ochrany, je tak třeba zohlednit ostatní specifické okolnosti případu. Správní orgán je povinen zvažovat efektivitu uložení zvláštního opatření (a své úvahy promítnout do odůvodnění rozhodnutí) v kontextu situace konkrétního cizince při zohlednění všech skutkových okolností, které v řízení vyšly najevo (pobyťová historie, dřívější porušování právních předpisů, způsob komunikace se správními orgány apod.).“ Dle rozsudku NSS ze dne 2.5.2019, č.j. 7 Azs 522/2018-33: „Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření, a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti nejen v řízení ve věci mezinárodní ochrany, nýbrž na základě judikturních závěrů zdejšího soudu rovněž pro případ výkonu rozhodnutí o vyhoštění, kdyby se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně.“ Dále podle rozsudku NSS ze dne 22.12.2016, č.j. 7 Azs 269/2016-21: „Pokud se cizinec dobrovolně dostaví na policejní pracoviště s (tvrzeným) úmyslem řešit svoji pobyťovou situaci musí správní orgán v rozhodnutí o zajištění cizince podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu přezkoumatelně vysvětlit proč (např. se zřetelem ke zjištěním o dosavadním pobytu cizince na území ČR) nelze využít zejm. opatření dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. V opačném případě zatíží své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.“

S přihlédnutím k výše citované judikatuře a konkrétním okolnostem případu, se žalobce domnívá, že žalovaný zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Nejenže žalovaný neuvedl žádný konkrétní důvod, proč se domnívá, že by uložení zvláštních opatření bylo neúčelné, žalobce se navíc dostavil ke správnímu orgánu dobrovolně a jeho úmysl byl a je hledat v ČR mezinárodní ochranu. Žalovaný pochybil, když přezkoumatelným způsobem neodůvodnil možnost uložit zvláštní opatření. Z výše uvedených důvodů žalobce požádal soud o přezkum napadeného rozhodnutí.

3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 15.6.2022 č.j. OAM-577/ZA-ZA10-D02-PS-2022**, bylo rozhodnuto tak, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců; ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 27.7.2022. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné vyplývá, že dne 11.6.2022 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR. V souladu s čl. 11 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 603/2013 (dále jen **Nařízení**) byly žalobci sejmuty otisky prstů a poslány do systému EURODAC. Ze záznamu o výsledku porovnávání otisků prstů v systému EURODAC jednoznačně vyplynulo, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu ve Francouzské republice (dále jen **Francie**) dne 2.12.2013, následně 21.3.2017 ve Švýcarské konfederaci (dále jen **Švýcarsko**) opakovaně dne 25.1.2018 a dne 5.3.2018 ve Francii, poté dne 7.4.2021 v Belgii. Z informačních policejních systémů dále bylo zjištěno, že dotyčnému bylo vydáno dne 12.3.2020 vyhoštění ze států EU Italskou republikou (dále jen **Itálie**) do dne 4.3.2023 pod

totožností Ucha MUZASHVILI. Dále mu bylo vydáno vyhoštění ze států EU Belgií a to dne 2.5.2022 do dne 1.5.2025 pod totožností Ucha MAKHATADZE.

Žalobce v poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 15.6.2022 sdělil, že používá již čtvrté příjmení. Příjmení si měnil kvůli potížím se státními orgány Gruzie. Naposledy z vlasti vycestoval dne 8.6.2022 autobusem do Turecké republiky a následně letecky do ČR. Cestovní doklad ztratil v Praze. V minulosti navštívil řadu států EU, ale data si již nepamatuje. Naposledy byl v Belgii, která jej deportovala do vlasti. Žalobce má potíže se žaludkem, ale neléčí se. Důvodem žádosti o mezinárodní ochranu v ČR je podpora jeho rodiny politické strany Sjednoceného národního hnutí. S ohledem na výše uvedené, žalovaný konstatoval, že žalobce vstoupil na území ČR neoprávněně z několika důvodů. Žalobce vědomě porušuje správní vyhoštění z členských států EU, mění si příjmení za účelem obcházení informačních systémů EU. Opakovaně tak neoprávněně překračuje hranice členských států. Informace správnímu orgánu podává kusé s odůvodněním, že si více nepamatuje. Z dosavadního jednání žalobce je zřejmé, že neplní své zákonem uložené povinnosti a existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude opětovně mařit výkon správních rozhodnutí. Žalovaný posoudil všechny výše uvedené skutečnosti, týkající se žalobce a jeho dosavadního pobytu na území ČR, relevantní ve smyslu § 46a zákona o azylu, a ke zjištění, zda je v jeho případě nutné jej zajistit během probíhajícího správního řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce vstoupil na území ČR neoprávněně. Po území členských států cestuje neoprávněně. Z jeho výpovědi je zřejmé, že do vlasti se nechce vrátit a nebyl v ČR rovněž nikdy v minulosti hlášen k pobytu.

Z výpovědi žalobce je zřejmé, že institut žádosti o mezinárodní ochranu zneužil pro legalizaci pobytu na území ČR a pro vstup na území použil již třetí totožnost, aby úmyslně obešel informační policejní systémy. S ohledem na výše uvedené má žalovaný za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žalobce nebude respektovat rozhodnutí ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu a bude se vyhýbat přemístění do příslušného státu.

Z postupu žalobce je zároveň dle žalovaného zřejmé, že nelze v případě žalobce rozumně předpokládat, že by náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu správní orgán uložil. Ze všech těchto důvodů by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo dle názoru správního orgánu účinné. Správní orgán v této souvislosti odkázal na judikaturu NSS, který např. ve svém rozsudku č.j. 1 Azs 349/2016 konstatoval, že účelem zvláštních opatření není pouze zajistit účast žadatele v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ale také zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu. O neúčinnosti zvláštního opatření v případě žalobce svědčí nejen jeho vědomé nerespektování právního řádu ČR i jemu uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání při neoprávněném vstupu na území členských států. Je tedy zcela zřejmé, že v jeho případě nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem je dle žalovaného zřejmé a je přesvědčen o tom, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem zlegalizovat si pobyt a vyhnout se deportaci do vlasti. Současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu. Proto žalovaný shledal naplnění podmínek stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu.

Také bylo uvedeno, že žalobce rovněž není osobou vyloučenou z aplikace ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť v jeho případě na základě jeho vyjádření v rámci jeho žádosti o mezinárodní ochranu nelze konstatovat, že by byl zranitelnou osobou ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, tedy nezletilou osobou bez doprovodu, rodičem nebo rodinou s nezletilým či zletilým zdravotně postiženým dítětem, osobou starší 65 let, osobou se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotnou ženou, obětí obchodování nebo osobou, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí. Žalobce je dospělým mužem a v průběhu provedených a výše popsanych řízení neuvedl nic, z čeho by bylo možné usuzovat, že je zranitelnou osobou. V řízení neuvedl ani nijak nenaznačil, že by byl podroben jakémukoliv násilí, které by z něj činilo zranitelnou osobu.

Dále se žalovaný v souladu s § 46a odst. 5 zákona o azylu zabýval maximální délkou doby, na kterou bude žalobce po dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Rovněž bylo uvedeno, že dne 14.6.2022 byla odeslána žádost o zpětvzetí do Belgie s lhůtou na odpověď do dne 28.6.2022 a žalovaný seznámí žalobce s výsledkem v nejkratší možné době a vydá rozhodnutí ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu. V případě, že žalobce podá proti rozhodnutí správního orgánu žalobu ke krajskému soudu, přistoupí orgán k rozhodnutí o prodloužení stanovené doby zajištění, samozřejmě maximálně na zákonem stanovenou lhůtu 120 dnů a zároveň na 6-týdenní lhůtu danou Nařízením od přijetí akceptace příslušného členského státu či nepřiznání odkladného účinku případné žalobě proti rozhodnutí ve věci žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný konstatoval v souladu s § 46a odst. 1 písm. d) a § 46a odst. 5 zákona o azylu, že je žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců nejdéle však do dne 27.7.2022 s možností dalšího prodloužení.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 15.7.2022** uvedl, že s žalobou nesouhlasí, neboť má za to, že se namítaných porušení zákonných ustanovení během rozhodování nedopustil a je přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je jasně seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Ve svém rozhodnutí žalovaný popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých důvodů dospěl k domněnce, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem zlegalizovat si pobyt a vyhnout se přemístění do vlasti. Proto správní orgán shledal naplnění podmínek stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Také žalovaný konstatoval, že dle § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o mezinárodní ochranu v přijímacím středisku nebo v ZZC, pokud nelze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu, existuje-li vážné nebezpečí útěku, zejména pokud se žalobce již v minulosti vyhnul provedení přemístění, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného předpisem EU nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Pro úplnost žalovaný uvedl, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 11.6.2022 v Přijímacím a pobytovém středisku Zastávka u Brna, kde mu byly sejmuty otisky prstů, které byly poslány do systému EURODAC. Ze záznamů vyplynulo, že žalobce žádal o udělení mezinárodní ochrany již dříve ve státech EU a to v letech 2013, 2017, 2018 a naposledy dne 7.4.2021 v Belgii. Žalobci bylo rovněž vydáno dne 12.3.2020 vyhoštění ze států EU Itálií do dne 4.3.2023 pod totožností Ucha Muzashvili. Dále mu bylo vydáno dne 2.5.2022 vyhoštění ze států EU Belgií do dne 1.5.2025 pod totožností Ucha Makhatadze. Sám žalobce přiznal, že v současné době používá již čtvrté příjmení. Z výše uvedených skutečností vyplývá, že žalobce vědomě

porušuje a nerespektuje uložená správní vyhoštění, která ve státech EU obdržel. Žalobce rovněž neoprávněně překračuje hranice členských států a neplní své zákonem uložené povinnosti. Žalovaný také uvedl, že žalobce vstoupil na území ČR neoprávněně a nikdy v minulosti zde nebyl hlášen k pobytu a jak sám uvedl, do Gruzie se nechce vrátit. Žalovaný se domnívá, že hlavním důvodem žádosti žalobce u udělení mezinárodní ochrany je jeho snaha legalizovat si pobyt na území ČR. K námitce žalobce, že mu mělo být uloženo zvláštní opatření, žalovaný odkázal na str. 3 rozhodnutí, kde uvádí důvody, kvůli kterým k této možnosti nepřistoupil. Dále žalovaný dodal, že v případě žalobce by uložení zvláštního opatření nebylo účinné, neboť opakovaně porušuje jemu uložené povinnosti. Pokud jde o námitku žalobce, že nedostatečně zjistil skutkový stav, žalovaný uvedl, že je přesvědčen, že dokazování provedl podrobně a úplně a zabýval se všemi okolnostmi případu tak, jak má na mysli zákon, v napadeném rozhodnutí srozumitelným způsobem odůvodnil, proč bylo rozhodnuto o zajištění žalobce s dobou trvání do 27.7.2022. Pro řízení o žalobě odkázal žalovaný na spisový materiál, který dokládá veškerá zjištění uvedená v odůvodnění napadeného rozhodnutí a také má za to, že postupoval v souladu s právními předpisy. Námitky uvedené v žalobě shledal žalovaný správní orgán jako nedůvodné a na závěr uvedl, že dle něho nebylo žalobou zpochybněno jeho rozhodnutí ve věci, a proto navrhl, aby soud žalobu zamítl v plném rozsahu jako nedůvodnou.

5. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 15.6.2022 i ve vyjádření žalovaného ze dne 15.7.2022 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí a dle úředního záznamu o odmítnutí převzetí rozhodnutí o zajištění vedené pod č.j. OAM-577/ZA-ZA10-PS-D02-2022 žalobce odmítl napadené rozhodnutí převzít dne 16.6.2022, napadené rozhodnutí tak nabylo právní moci dne 16.6.2022.
6. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
7. Podanou žalobou žalobce vyjádřil nesouhlas s napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 15.6.2022, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení neuvedli, že žádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).
8. Podle **§ 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu** „*Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže bude přemístěn do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie²⁰ a existuje-li vážné nebezpečí útěku, zejména pokud se již v minulosti vyhnul provedení přemístění, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného předpisem Evropské unie²⁰ nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání*“.

9. Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu „Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.“
10. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu „Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany“.
11. Žalobní námitky žalobce se vztahovaly zejména k tomu, zda nebylo možné přistoupit k uložení zvláštních opatření, neboť dle něho žalovaný vůbec nezvažoval alternativy k povinnosti setrvat v ZZC v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, současně poukázal na to, že otázka času podání žádosti je naprosto irelevantní.
12. Soud při posuzování žalobních námitek vycházel ze skutečnosti, že ust. § 47 zákona o azylu bylo do tohoto právního předpisu vtěleno na základě novelizace zákonem č. 314/2015 Sb. Důvodová zpráva k zákonu č. 314/2015 Sb. k němu uvádí: „*Jelikož je nutné na základě přepracované přijímací směrnice před individuálním posouzením nutnosti zajištění konkrétního žadatele o udělení mezinárodní ochrany rovněž posuzovat možnost uložení tzv. alternativy k zajištění, jsou do tohoto zákona nově upravena tzv. zvláštní opatření. Jedná se buď o povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v příslušném pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo o povinnost hlášení se ministerstvu v intervalech určených ministerstvem, není-li žadatel ubytován v pobytovém středisku (podobnou alternativu zná i zákon o pobytu cizinců). [...] Cílem zvláštního opatření je zajištění součinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to uplatněním mírnější formy, než je zajištění. [...]*“. Podle bodů 15 a 20 preambule přijímací směrnice má být zajištění výjimečným, krajním prostředkem, uplatňovaným pouze poté, co byla posouzena možnost uložení alternativních opatření. Na to navazuje čl. 8 přijímací směrnice, který v odst. 2 stanoví, že „*v případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mohou členské státy zajistit žadatele, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření*“, a v odst. 3 pak mezi případy, ve kterých je možné žadatele zajistit, řadí situaci žadatele zajištěného v rámci řízení o navrácení za účelem přípravy navrácení nebo vyhoštění, „*v souladu s článkem 28 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států [(Úř. věst. 2013, L 180, s. 31)]*“. Tomu odpovídá znění § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Posledně zmíněné ustanovení zákona o azylu i § 47 téhož je proto třeba vykládat eurokonformně.
13. Soud zkoumal odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné v té části, která se vztahovala k neúčinnosti zvláštních opatření (str. 2 a 3), a neshledal, že by žalovaný pochybil, když vycházel z okolností, které ve svém souhrnu svědčily pro závěr o neúčinnosti zvláštních opatření, a to zejména vědomé porušování správního vyhoštění z členských států EU, opakované změny příjmení za účelem obcházení informačních systémů EU i opakované neoprávněné překračování hranic členských států žalobcem.
14. Z důvodů podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný usoudil, že žádost byla podána žalobcem pouze s cílem zneužití tohoto institutu pro legalizaci svého pobytu na

území. Žalovaný poukázal na skutečnost, že z postupu žalobce v průběhu správního řízení nelze rozumně předpokládat, že by náhle své jednání změnil a respektoval zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu správní orgán uložil. Soud v této souvislosti musí odkázat také na rozsudek NSS sp. zn. 1 Azs 349/2016, v němž NSS uvedl, že *„Účelem zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, (tzn. v situaci, kdy existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze účelově) není pouze zabezpečení jeho účasti v řízení o mezinárodní ochraně, ale především zabezpečení jeho dostupnosti pro výkon rozhodnutí o vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu pro případ, že by se tato rozhodnutí stala vykonatelná v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně.“* a dále pak také, že *„Při posouzení účinnosti zvláštních opatření podle § 47 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Je proto namístě zohlednit pobytovou historii žadatele o mezinárodní ochranu, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění.“*

15. Žalovaný tudíž posoudil individuálně poměry žalobce a neshledal mírnější donucovací opatření účinnými, přičemž jeho závěry měly oporu ve správním spise a i ve zjištěném skutkovém stavu. V případě žalobce se jednalo o závažné okolnosti a nebylo zjištěno nic, co by správní orgán či soud mohlo vést k případnému upuštění od zajištění v zařízení pro zajištění cizinců. Dokonce ani v žalobě žalobce žádnou takovou okolnost hodnou zřetele nezmínil.
16. Ani směrnice, ani zákon o azylu dále nikde nestanoví, čím mají příslušné orgány zdůvodňovat neúčinnost zvláštních opatření a důvodnost zajištění. K závěru o naplnění podmínek pro zajištění dle § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu vedly žalovaného veškeré okolnosti uvedené na str. 1-3 napadeného rozhodnutí. Podle směrnice je třeba nejprve posoudit možnost uložení alternativních opatření a až poté je možné žadatele zajistit, což žalovaný učinil. Částečné překrývání důvodů, pro něž byla shledána účelovost žádosti, a důvodů neúčinnosti zvláštních opatření bylo potvrzeno i NSS, který shledal, že klíčovou otázkou je, zda argumentace v neprospěch alternativ zajištění může sama o sobě obstát, zda je konzistentní a individualizovaná (srov. rozsudek NSS ze dne 26.7.2017 č.j. 8 Azs 114/2017-35, bod 17 a násl.). Dle názoru soudu v nyní projednávané věci žalovaný shromáždil dostatek informací o žalobcově pobytové historii na území ČR a EU
17. Zdejší soud zároveň odkazuje na rozsudek NSS ze dne 10.10.2016 č.j. 7 Azs 185/2016 – 23, který uvádí, že: *„Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.“*
18. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR dne 11.6.2022. Lustrací pomocí porovnání otisků prstů v systému EURODAC pak žalovaný zjistil, že žalobce neúspěšně žádal o mezinárodní ochranu ve Francii dne 2.12.2013, následně 21.3.2017 ve Švýcarsku opakovaně dne 25.1.2018 a dne 5.3.2018 ve Francii, poté dne 7.4.2021 v Belgii. Z informačních policejních systémů dále bylo zjištěno, že dotyčnému bylo vydáno dne 12.3.2020 vyhoštění ze států EU Itálií do dne 4.3.2023 pod totožností Ucha MUZASHVILI. Dále mu bylo vydáno vyhoštění ze států EU Belgie a to

dne 2.5.2022 do dne 1.5.2025 pod totožností Ucha MAKHATADZE. Na základě těchto zjištění žalovaný shledal, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žalobce nebude respektovat rozhodnutí ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu a bude se vyhýbat přemístění do příslušného státu či navrácení do vlasti, takže uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu by nebylo s ohledem na tyto důvody účinné. Soud k tomuto uvádí, že žalovaný patřičně zohlednil uvedená skutková zjištění a náležitě se zabýval možnostmi uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Soud považuje žalovaným zohledněné skutečnosti za nepochybně relevantní pro úvahu, zda by byla zvláštní opatření dostatečně účinná. Žalovaný k zajištění přistoupil na základě objektivních okolností spočívajících v předchozím jednání žalobce, přičemž tyto individuální okolnosti v případě žalobce plně odpovídají judikovaným požadavkům na výjimečnost institutu zajištění, namísto uložení mírnějších opatření.

19. Při zohlednění anamnézy žalobce pokud jde o cestování po Evropě po opakovaném vyhoštění a sérii žádostí o mezinárodní ochranu, nemůže samotná skutečnost, že se žalobce sám dostavil do přijímacího střediska za účelem podání žádosti o mezinárodní ochranu, neboť si byl vědom nelegálnosti svého pobytu, představovat předpoklad, že žalobce bude své povinnosti plnit a vydaná rozhodnutí respektovat, jak také uvedl NSS ve svém rozsudku ze dne 25.6.2020 č.j. 2 Azs 71/2020-31.
20. Žalovaný tudíž posoudil individuálně poměry žalobce a neshledal mírnější donucovací opatření účinnými, přičemž jeho závěry měly oporu ve správním spise a zjištěném skutkovém stavu. V případě žalobce se jednalo o závažné okolnosti a nebylo zjištěno nic, co by správní orgán či soud mohlo vést k případnému upuštění od zajištění v zařízení pro zajištění cizinců. Dokonce ani žádnou takovou okolnost hodnou zřetele nezmínil v žalobě žalobce. Žalovaný nepochybil, když namísto užití zvláštních opatření přistoupil k zajištění žalobce. Pro závěr o tom, že zvláštní opatření podle zákona o azylu by nebyla v případě žalobce účinná, svědčily relevantní okolnosti – žalobce již v minulosti vědomě nerespektoval správní vyhoštění vydané jiným členským státem a účelově si nechal změnit příjmení, aby mohl i přes tento zákaz do Schengenského prostoru opět přicestovat.
21. Lze tedy uzavřít, že žalovaný se s možností uložení zvláštních opatření žalobci vypořádal v mezích zákona dostatečně a jeho úvahy netrpěly žádnými zavádějícími závěry či zjevnými nesprávnostmi. Napadené rozhodnutí respektovalo všechny individuální okolnosti v této věci, které byly známy žalovanému, včetně pobytové historie žalobce na území ČR a EU, a jeho odůvodnění bylo přiměřené, dostatečné, srozumitelné a přezkoumatelné.
22. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádná z žalobních námitek nebyla shledána důvodnou.
23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovaná však žádné náklady řízení nepožadoval, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

Plzeň 28. července 2022

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně